

Definovat pro a proti, klady a zápory našeho členství v EU a NATO, znamená pochopit a rozumět vývoji české společnosti od XI/89.

Vlastenectví se stává sprostým slovem, ve společnosti oficiální - slovem zapovězeným, výchova k němu ve školách nikoli, že neexistuje – ale je zakázána (nikým a nikde písemně - ale to je právě ten trend oficiální současné české společnosti - její neuvěřitelně skrytá masmediální manipulace mozků).

Proto po více než 30 letech nemůžeme očekávat, že vlastenecké cítění českých voličů je na stejné úrovni alespoň, jaké je u našich slovanských bratrů v Polsku, Srbsku či Rusku. Vysokým stupněm cítění k našemu češství se nemůžeme rovnat ani ugrofinským vlasteneckým Maďarům.

Proto dnes v létě roku 2021, není a nebude snadné přesvědčit drtivou většinu (aspoň dvě třetiny) českého voličstva o správné cestě, kterou se musí český národ, český stát ubírat – chce-li samostatně a svrchovaně existovat dalších 1000 let.

Nebude snadné přesvědčit, tvrdíme, protože vlastenecké síly českého národa nedisponují masivními kapacitami ve sdělovacích prostředcích tak, aby pravda o zločinnosti těchto dvou organizací - byla seriózně předložena všem voličům Česka. Cenzura ve veřejnoprávní televizi a veřejnoprávním rozhlase je velmi podobná ve věci naší účasti v EU a NATO, době před listopadem. Bez likvidace této cenzury se obáváme, že **vysvětlení** pravých skutečností – v to počítaje i zveřejnění této naší analýzy, již **není možné**. Voliči se tak dostávají přesně tam, kam si to přály nadnárodní zájmové skupiny, nikým nevoleni oligarchové (plutokratové), kteří ovšem ovládají většinu parlamentů civilizovaných zemí světa, nejen parlamentu českého.

Nevýhody našeho členství v EU a NATO:

Argumenty pro naše vystoupení z těchto spolků:

1/

Dnes Česká republika již není svrchovaným státem, tak jako deklaruje dosud platná Ústava ČR v čl. 1. Český parlament přijímá zákony, které nevyplývají z vůle lidu a jim volených politických stran, ale jsou českému parlamentu ve formě směrnic předkládány z Bruselu ke schválení. Tuto skutečnost si čeští voliči v referendu o vstupu do EU v roce 2003 neuvědomovali či o ní přímo nebyli striktně informováni (nutno připomenout výsledek tohoto referenda: z celkového počtu voličů - **8 259 525** byl počet hlasů PRO vstup do EU – **3 446 758**).

2/

EU není odpovědná žádným způsobem za zločinecký proces privatizace, který v Česku do našeho vstupu do EU proběhl. Touto metodou, vládou politických zločinců (a není úkolem naší analýzy – rozebírat nesčetné procesy privatizace devadesátých let), se k majetku nad významnou částí výrobních a jiných kapacit českého národního hospodářství (odhaduje se cca 60% - podíl z aktiv právnických osob), dostaly za naprosto neuvěřitelných někdy okolností, osoby - z velké části - právě ze zemí EU. Tím český stát často bezplatně odevzdal trhy se stovkami komodit a služeb do rukou zahraničnímu kapitálu.

3/

Neuvěřitelně složité mechanismy rádobý volného trhu v rámci EU a povolování z ústředí EU – s kým smí členské země (a nebudeme zde rozvádět – jak jsou si všechny země EU v tomto spolku –

rovny) obchodovat mimo EU, z ČR vytvořily vazalský systém ekonomiky, který je vytvořen pro jiné, nikoli pro občany České republiky. O svrchovaném českém národním hospodářství, už nelze mluvit. Je a bude nám dovoleno podnikat a pracovat jen v takových oblastech a oborech, které ústředí (nikým nevolené), dovolí.

Mezi necelými 5 miliony pracujícími v ČR je velká skupina obyvatel, kteří nikdy podnikat nebudou, nechtějí, neumějí to, nemají na to. Tito lidé chtějí chodit do práce 30 - 40 roků, do jedné fabriky, odpracovat si svých 260 dnů v roce, 8 hodin denně a mít za to po celou tuto dobu svých 20 – 30 – 40 tisíc měsíčně jistých, každý měsíc, po celý svůj pracovní život, pak se dožít důchodového věku a mít jistotu, že je stát nenechá umřít hlady někde v kanále nebo pod mostem. Víc tuto velkou skupinu lidí (zásadní dnes cenzura na to - aby se takovýto sociologický průzkum byť jen zadal, proto, aby tato skupina byla procentuálně z počtu pracujících – vyřknuta) nezajímá, oni nechtějí být milionáři, nechtějí se štvát 10 hodin denně v práci, prostě jsou skromní, nenároční, nectižádstiví, jsou to prostí a obyčejní lidé a nikdy žádný režim s tím za celou historii lidstva - nic nenadělal. Stát pokud chce, aby všichni platili daň z příjmu (stát to potřebuje pro svou trvale udržitelnou existenci), musí vytvořit pro tuto skupinu lidí, pracovní příležitosti v oborech, které vyrábějí základní potřeby pro 10,6 mil obyvatel Česka.

2 - 3 fabriky na výrobu mýdla, 2 – 3 fabriky na výrobu zubních kartáčků, past, ručníků, tekutých mýdlových prostředků ke každodenní hygieně těla, toaletního papíru, ponožek, apod. Na tyto výrobky z ciziny pak bude muset uvalit clo.

Podobně stát, aby sám uživil 10,6 mil obyvatel musí uvalit clo na základní potraviny, proto – že si je vypěstujeme, vyrobíme sami, bez jakýchkoli dotací, bez šikany EU.

Tímto postupem definovaným lidmi – voliči ve své společenské smlouvě se svým státem - ústavou, dosáhne stát plné zaměstnanosti, proto, aby stát sám byl schopen bez dluhů podporovat a zajišťovat svou sociální politikou - **pouze staré a postižené – práce nemohoucí občany.**

Tato vize trvale udržitelného nezadluženého svrchovaného státu je v přímém rozporu se zločineckou liberální politikou EU.

Vzhledem k tomu, že se národní hospodářství na ekonomických fakultách v Česku vyučuje jen v duchu ekonomistickém - nic jiné ekonomisty nezajímá než výnosy a náklady, je to jen účetnictví – má dáti, dal – lidé pak u nás prostě neví, že každý nezaměstnaný je obrovským problémem každého zaměstnaného. Zaměstnaní, často skvěle placení, **nechápují porád u nás všichni do jednoho**, že bezdomovci a nezaměstnaní **jsou JEJICH velký problém.** Mají **mín**, mají se **hůř** (a ani o tom nevědí) – ať jsou na jakékoli stálé pracovní pozici – protože musí živit ty, kteří jsou nezaměstnaní. Fenomén nezaměstnanosti je existenciálním problémem každého státu. Z daní pracujících, stát **o to méně** buduje technickou infrastrukturu - komunikace, protože musí každý měsíc živit nezaměstnané a chudé (starobní důchodci jsou jiná kapitola).

4/

Dovoz jablek z Chile, cukru z Malawi, brambor z Itálie, révy z Jihoafrické republiky a 100-ky dalších takovýchto příkladů, likviduje salámovou metodou nejen svrchovanost českého státu z hlediska samostatného zajištění občanů základními potravinami, ale ve svých důsledcích likviduje celé segmenty národního hospodářství. Jsme tak – nesvrchovaní.

5/

České zemědělství je po 30 letech v alarmujícím stavu. Zemědělský půdní fond je degenerován. Z půdy jako biologického substrátu se stala mrtvá hlína, která bez hnojiv NPK není již schopna produkovat kvalitní potraviny. Žádná na veřejném trhu vyskytující se potravina v ČR už nedosahuje dnes takových nutričních hodnot, jako tomu bylo v Československu do roku 1990. Tím, že došlo k částečné likvidaci živočišné výroby, není čím hnojit českou zemědělskou půdu. Českému voliči se neřekne, že pěstovat pšenici či kukuřici na stále stejném pozemku je něco odlišného než vyrábět špendlíky, rukavice nebo lokomotivy v jedné zastřešené fabrice.

Zemědělství je právem definováno v rámci každého národního hospodářství jako primární sektor - protože bez kapacitního a kvalitního zemědělství nemůže trvale existovat žádný svrchovaný civilizovaný stát na Zemi.

6/

Dovozy naprosto základních komodit pro civilizovaný život lidí v Česku z celého světa je nezpochybnitelným ekologickým argumentem pro hloupé představy ekonomistů o domnělém volném trhu s komoditami. Za domnělou levnější výrobou těchto produktů nevidíme podmínky sociální (o ekologickém dopadu výroby v rozvojových zemích snad netřeba hovořit), ve kterých jsou produkovány, ani zcestné dotace cizích zemí, které pak umožňují rádoby nominálně levně nabízet své výrobky. Likvidací trhů v devadesátých letech (zčásti i následně), pak nakupujeme dnes už předražené zboží (český národ si už nevyčistí své zuby každé ráno českým kartáčkem a pastou, neumyje se svým mýdlem či šamponem, neutře se po každodenní ranní koupeli českým ručníkem a ani při pravidelném denním vylučování se neutře českým toaletním papírem; výše už bylo zmíněno – že tu nebudeme uvádět stovky dalších výrobků, které musíme dovážet, abychom mohli civilizovaně žít).

Těch lapidárně popsaných několik příkladů nemůže přesvědčit jistě všechny o nevýhodách domnělého volného trhu - ale co je příčinou pak toho, že skoro 1,5 milionu obyvatel je podle MPSV na hranici chudoby, co je příčinou toho, že dvě třetiny pracujících nedosáhne na průměrnou hrubou mzdu v ČR?

7/

Argumentovat - a to se stále děje, tím, že máme levnější pracovní sílu oproti jiným zemím EU, je zločin na tomto národě. Nositelé těchto vět, těchto tvrzení již od počátku let devadesátých - jen říkají lidem – **jste národ hlupáků**, protože stejnou práci, naprosto stejnou práci na stejných strojích, jako na Západě – Vy děláte za pětínové, třetinové, poloviční mzdy. Neměli by věrozvěstové této komparativní demagogie, říkat spíš lidem - stávkujte a chtějte stejné peníze za svou práci - jaké berou vaši kolegové, kteří pracují na stejných strojích jako vy - v domovských státech firmy, na Západě?

8/

Proces je spojený a oboustranný, po mnoha letech našeho členství v EU sedí v českém parlamentu lidé, kteří se nebrání, dnes už vůbec se nebrání – dalšímu zadlužování českého státu. Vládu tak nad českou zemí salámovou metodou přebírají banky (ani jedna významná nemá české majitele – to je novinka, že) a ty budou definitivně vládnout nad našim státem – bude-li tento experiment zhůvěřilosti existence EU pokračovat. Ty zásadní a nezpochybnitelné důvody - proti žití na dluh – jsou samozřejmě jenom morální. Další slovo, jev - morálka, který v hantýrce EU neexistuje. EU učí hospodařit státy s dluhem a to čím dál větším, stále a každý rok čím dále větším. Rozhodování ve státech pak přebírají – přirozeně v žádném případě ne jenom v Česku – přebírají banky – a jejich nikým a nikde - neznámými jejich vlastníky. Parlamenti jsou nasazeny a trpěny jako klišé, floškule – aby uklidnily, uklidňovaly či budily dojem u voličstva – že si žijí ještě v demokracii.

EU neříká lidem pravdu, když netvrdí dnes a denně, že kapitalismus je s demokracií neslučitelný.

Demokracie je nekompatibilní s kapitalismem.

9/

České školství od vstupu republiky do EU (ale nutno říci, že proces začal už před naším vstupem), produkuje z velké části zoufalé absolventy. Podstata školy – něco naučit, naplnit mozky mladých, dětí – vědomostmi případně manuálními dovednostmi, se ztratila. Požadavky získávání sumy informací nutných k orientaci v soudobém světě se minimalizují nenápadně opět salámovou

metodou rok od roku, pojem inkluze a její fetišistické uplatňování jen přispívá k tomu, že absolventi jakéhokoli stupně školství nechápou a nechtějí chápat podstatu ducha českého národa, kolektivního sourozenství. Které se 1000 let vytvářelo.

Za třicet let od listopadu je úroveň vědomostí většiny našich dětí a mládeže na zoufalém stupni – jestliže je vypneme od všech těch drátků v uších a šmrncacích destiček, na které jsou snad někteří i deset hodin denně připojeni, zjišťujeme, že úroveň jejich sociální komunikace, jejich kvantitativní vzdělanost a znalostní suverenita alespoň v jednom lidském oboru poznání, je už u možná 70 - 80% dětí a mládeže, vniveč.

Do budoucna velmi nepoužitelní lidé, kteří budou mít velké problémy s uplatněním a s převzetím částečné odpovědnosti za řízení obcí a krajů, ve kterých budou muset žít. Stát, pokud nevystoupíme z EU, bude za 20 – 30 let řízen zombiemi – lidmi z Bruselu, či Bruselům schválení obyvatelé ČR, proti kterým tito už dnes zčásti zmanipulovaní čeští občané nepodniknou jediný krok.

10/

Tvrdíme, tvrdím, že není pravda v tom, že bez EU bychom neměli kam vyvážet, že jsme závislí na vývozu právě do zemí EU.

Otázka zní takto – po našem vystoupení z EU nám státy EU budou bránit s nimi obchodovat? Ano, tak se bude chovat EU k suverénnímu Česku? A z jakého důvodu, my snad chceme být se sousedy v Evropě nepřáteli? To si někdo může v Evropě myslet?

Do roku 1990 mělo Československo podobnou strukturu vývozu svých výrobků jako má dnes. Už z ekologického hlediska (které je navíc tak fanaticky, divadelně, pokrytecky EU tak protěžováno) našimi přirozenými partnery v obchodu jsou samozřejmě země Evropy, nikoli Jižní Ameriky či Asie.

Navíc dnes někde až totalitně EU tlačená ekologická opatření z Bruselu, v případě zcela nesmyslného převážení tisíců výrobků napříč planetou (tímto se Evropská unie dopouští vědomě ekologické tyranie) - ústředí EU zamlčuje. Tvrdě cenzuruje.

11/

Tvrdíme, že EU nám už dnes nedovolí zavést v ČR skutečnou demokracii – tedy přímou. Ve státě přímé demokracie (ne parlamentní demokracie), o věcech státu nerozhodují zkorumpované prolhané politické strany, které jsou pod knutou Bruselu - ale lid.

Lid Česka jest jejich 8 300 000 voličů.

Mezinárodní závazky - zbavení se částečné suverenity, musí podléhat – z ústavy – referendu.

Strašák pražské kavárny je samozřejmě nepodstatný.

Režim přímé demokracie, to jest absolutně kodex – zhmotnělý referendem přijatou ústavou republiky.

Referendem o tak závažném aktu pro trvalou existenci státu, konajícím se po dvouleté celonárodní diskusi ve veřejnoprávních sdělovacích prostředcích. Po této celonárodní diskusi (bude kontinuálně vznikat ony celé dva roky), pak vznikne definitivní text nové ústavy - který musí být schválen referendem – výrazně nadpoloviční většinou voličů Česka, lidu České republiky. Ústava takto vzniklá – toto je totiž pravý ústavodárný proces (který v Česku na podzim roku 1992 neexistoval), pak definuje všechny státoporné akty a procesy státu, které sepsáním v ústavě – definují stát, definují – ONA ÚSTAVA, jest onou společenskou smlouvou lidu se svým státem.

Jedině tak si lidé ve státě budou svého státu vážit, jediné tak vezmou svůj státu za svůj.

Referenda se pak na celostátní úrovni konají jen v mimořádných případech a situacích. Politici v takovém režimu, v takto definovaném státě, pouze spravují stát pro lid, konají vůli lidu, kterou si lid definoval v takto schváleném majestátním kodexu státu – ústavě.

Celostátní referenda jsou jen mimořádným aktem a potvrzením, že v takovém státě existuje nikoli partajokracie, jako je tomu u nás dnes a ve většině civilizovaných zemí světa (je třeba jen

připomenout to, že v USA se slovo demokracie v ústavě ani v jejich dodatcích - nevyskytuje), ale demokracie skutečná.

No, a nebude-li takto ústava po dvouleté celonárodní diskusi přijata referendem - jedem dál - máme platnou ústavu.

Tvrdím však, že pod dnešní ústavou není existence českého státu – trvale udržitená.

12/

Největší negativum našeho členství v EU, jak již bylo napsáno, je vzdělanostní úroveň a mentální stav našich dětí a mládeže. Zdůrazňuji.

Souvislost přímá je tu však se stavem rodiny v Česku. Polovina dětí se nerodí do sezdaných rodin. Dnes už si to dovolí vlastně tvrdit (a to navíc čím dál tišeji) jen jedna česká parlamentní strana – že **rodina je základem státu**, zbývající strany (taky proto v tomto textu pro ně nemáme, nemám jiný termín než, že to jsou politicko-zločinecké prolhané bandy) jsou už strachem zhroucení ze směrnic a vět z Bruselic se linoucích.

My, čeští vlastenci chceme rodinu jakožto sociální jednotku – **muže a ženy a jejich dětí (či dětí takovouto dvojicí adoptovaných) definovat v ústavě** (to je jen jeden z příkladů oněch státo tvorných aktů a procesů – zmiňovaných v bodě 22/; je jich asi 80) schválené referendem.

Ctíme beze zbytku ono boží – největším vynálezem Boha je rodina.

Ta, rodina, bude státem - tedy ústavou – tedy lidem – ctěna.

Vše ostatní bylo, je a bude přirozeně dovoleno, ale nebude podporováno a institucionalizováno. Páry mužů a páry žen nikdy nesmí mít právo adoptovat děti. Vše vychází z ústavou definované rodiny, manželství je druhořadá entita.

Tyto naše představy o základní jednotce civilizovaného, křesťanského, normálního státu (pak je teprve obec a kraj) současná EU zavrhuje, zakazuje.

Také i proto musíme pryč z tohoto spolku.

Vše je to blasfémie – rouhání - zpochybňovat takto postavenou křesťanskou rodinu.

EU ve všech svých textech (četl je někdo všechny?) - nedefinuje rodinu, neuznává křesťanskou rodinu, křesťanskou rodinu nestaví na piedestal demokratického civilizovaného státu.

Vůbec v tomto bodu našeho sledování je dobré si připomenout – že Evropa je dva tisíce let – křesťanská – není jim ani Patagonie ani Tasmánie ani Čukotka či mnoho jiných částí zeměkoule. Zločinecká banda EU však tento fakt flagrantně popírá, cenzuruje a skrývá, takřka tím – dehonestuje. To je matematický takřka, logický důkaz našeho oprávnění použít jasné slovo k definici co to za bandu – ta EU – je. V jejich textech se atribut – křesťanský prostě neobjevuje nevyskytuje – a to je naprosto nepřijatelné.

Co si to ti bruseličtí hemživci – dovolují.

Nepřijatelné popírat – v jakém směru se dějiny Evropy vyvíjely. A zde nutno opět připomenout - že Evropy. To, že si EU osopila právo použít název kontinentu pro svou unii – ji neopravňuje hovořit za Evropu celou – či vědomě tak anticipovat – že Evropa končí na východě za Vihorlatem či Bialowiežou. Nekončí.

Pochopitelně pak – jsme-li zatím definitivně pod knutou EU – z toho vyplývá i náš nový Občanský zákoník. Rodinu nijak nedefinuje (neplést si s manželstvím – to není podstata, o kterou zde jde), přestože obsahuje 3 081 paragrafů (marnost nad marnost – definujeme si kde co – ale rodinu prostě ne). Toto je přeci ošerská obžaloba režimu, ve kterém žijeme – základ každého státu není nikde v Česku definován, prostě vyplašený strach nevolených unijních liberálních šosáků – strach z křesťanské rodiny.

Arci – nepodceňujme je – oni vědí proč to dělají – je třeba plíživě rozbourat křesťanskou rodinu.

Po 30 letech od listopadu je česká rodina ve zbědovaném stavu. Polovina dětí se nerodí do rodiny. Na zdravý vývoj dítěte, dětí, bez každodenního styku s láskou otcovskou a matčinou má tato skutečnost do budoucna pro český národ – velmi neblahá vliv. Křesťanská rodina – máma a táta a děti, které vychovávají, je pro zdravý vývoj dítěte nenahraditelná, nezastupitelná.

Neblahý vliv – to je ten příklad klasické politické korektnosti – nemá neblahý vliv – pravda je ta - že má katastrofický vliv na další harmonický vývoj českého národa.

A pokud zůstaneme členy EU nic se v této situaci nezmění, nic podstatného se nezlepší. Jestliže se v Ústavě ČR nebude definovat jednoznačně, nezpochybnitelně, kategoricky, že rodina jest muž a žena a jejich děti či děti touto dvojicí adoptované, budeme i nadále tápat, bloudit ve variantách 15 (nebo kolika) modelů skupinového soužití nedefinovaných jedinců a kolem nich nedefinovaného počtu a složení dětí (zhůvěřilost zdegenerované EU v otázkách tolerance x-možných lidských pohlaví v tomto našem textu nebudeme rozebírat, odmítáme rozebírat, tyto pekelné kejkle úchylů absolutně odmítám).

Že rodina – křesťanská rodina, je základem harmonického a trvale udržitelného demokratického civilizovaného státu, musí být absolutní, nezpochybnitelné politikum českého státu a českého národa.

13/

My se v nové, referendem schválené ústavě zavážeme, že nikdy nikoho vojensky nenapadneme jako první. Jistě lid Česka toto v ústavě laskavě doporučí - všem státům na světě. Protože prostě nepředpokládáme, že by nás Polsko, Slovensko, Rakousko, Maďarsko chtělo snad anektovat, okupovat či nás genocidou vyhladit, jako český národ, nevidíme proto jediný důvod v další existenci NATO jako obranného souručenství, které se tak stává jen divadelní rétorikou (USA – NATO uteklo v létě 2021 z Afganistanu po dvaceti letech – utratilo 2,2 bilionů dolarů a výsledek této mírové mise uvidíme ne za roky, ale za měsíce – jak islám zatočí s tímto šest set padesát tisíc kilometrů čtverečních velkým státem; a propos: ještě jedna vsuvka – do Afganistanu jela dělat pořádek - bojovat za Prahu, jak psali usoplení čeští novináři – Armáda České republiky? Ano? A nebo NATO? Ale ČR musí do smrti zabezpečit pochopitelně tlumočnický našim vojákům. Z jakého titulu? Ta akce byla evidentně a jen akcí NATO, tedy NATO ať platí a zajišťuje životy prostým Afgáncům, kteří NATO pomáhali, ti si to přirozeně – zaslouží, to je jen další příklad nekonečných konsekvencí – vyplývajících z vedení války - šílenství, které člověk vymyslel).

Stává se už čím dál známějším faktem, že podstata paktu NATO – článek této smlouvy definující povinnost členských zemí okamžitě vojensky pomoci – napadenému členskému státu – není v žádném případě jednoznačný.

Takže je to legitimní otázka - proč NATO existuje?

Se všemi zeměmi sousedů smlouvy na mírových morálních základech chceme podepsat a jediným otazníkem zde může být pouze a jen, jenom a pouze – a to navěky – definitivní tlustá čára za našim tisíciletých handrkováním s Germány.

Je to špatný předpoklad, když si dovolíme tvrdit, že by snad Českou republiku chtěli v budoucnu okupovat a zotročit si ve svém zájmu Spojené státy, Čína či Rusko?

Domnívá se snad někdo v republice naší, že toto by chtělo učiniti Portugalsko, Finsko, Uruguay nebo Japonsko?

Nadnárodní zájmové skupiny vědoucí si toho, že třetí světová válka není možná, jdou cestou totalitarizující EU tak, aby mozky lidí – v zemích EU nemyslely jako národy, ale staly se jejich dobrovolnými ovcemi. Dobytkem, kterým Britové odmítli býti.

Otázka zní **snad** – proč bychom měli vystupovat z NATO?

Ano?

Říkám – NE!

Otázka zní – a oni sami v Bruselu (zajímavé, že pořád jedno město) si ji potajmu musí kladou, když musí verbálně ekvilibristicky zdůvodňovat lidem oprávněnost své existence – otázka zní totiž – nač NATO, proč tu existuje?

Většina členských států, jak víme jsou členy zároveň EU, EU je spolu s pár dalšími státy rovna NATO.

Dominantní stát NATO, má méně obyvatel, menší ekonomickou sílu než zbytek členů.

Řešme proto geopolitické zdůvodnění oprávněnosti existence NATO (a nebudeme zde vypisovat, opisovat, co vše tu od svého vzniku na této planetě vyvádí).

Kdo chce s kým konvenčně v Evropě válčit?

Odpovězte jasně a pravdivě!

Kdo koho chce anektovat, okupovat, genocidně vyhladit v Evropě?

Tvrdím, že Evropa v tomto nemá problém. Žádný problém.

V bodě 15/uvádím jen pár čísel a nerad opisuju internet jako zdroj, ale nemám bohužel, písemné podklady přesnější tak, jako ten český generál, co podkuřoval velení NATO v Bruselu a nyní chce kandidovat na českého presidenta – na youtube běží také ukázka srovnání ve všech relevantních zbraních a ukazatelích včetně jaderných hlavic v počtech – ve srovnání sumy za NATO a Ruska. Opakuji a tím žádám o seriózní repliku – v Evropě nemáme žádný válečný problém.

Jenom jeden.

Němci se dodneška nevzpamatovali ze své viny za genocidu druhé světové války. Historicky jde klasicky o konkrétní důkaz kolektivní viny donuceného národa zfanatizovaného nějakým vídeňským tapacírem, českým frajtrm (jak ho nazýval říšský president Hindenburg), Germáni ví moc dobře, že se nemohou navěky vymlouvat jen stále na nějakého průměrného panáčka s knírkem, šíleného úchyla. Je to jejich kolektivní vina za druhou světovou válku. Nikdy nic takového nebudou chtít opakovat, i to je jejich současný problém – že si také pak myslí, že všechno zvládnou.

Nezvládnou.

Byť tu válku chtěl vyvolat americký a britský kapitál, jeho majitelé (jistě i majitelé němečtí) jakýmkoli cestami a metodami – ke zničení tehdejšího ruského režimu.

14/

Žádný stát na světě nedosáhne sám míru na celé Zemi.

EU a NATO proto (v podstatě počtem členů dnes takřka totožné organizace) do budoucna musí být přetvořeny do jednoho **Světového mírového svazu**, který nebude mít žádný jiný cíl než zachovat mír – pro všechny státy, které budou tohoto svazu členy.

Tento Světový mírový svaz se musí zřeknout – po zkušenostech se zahraničními misemi za posledních 70 let, jakékoli vojenské akce na území států, které nebudou členy tohoto Světového mírového svazu.

15/

Občané Česka - voliči – všichni musí znát čísla spojená s existencí NATO – cca 900 miliónů obyvatel (Rusko necelých 150 mil.). Z členů NATO za rok 2020 výdaje na válku **jen USA stály 732** miliard dolarů (je to tolik kolik za stejný rok věnovaly dohromady na zbrojení tyto státy: Čína, Indie, Saudská Arábie, Francie, Německo, UK, Japonsko, Jižní Korea, Brazílie a Rusko – zdroj: Financial Times in časopis Euro z června roku 2021). Rusko mělo výdaje na armádu asi 65 miliard dolarů.

Tak.

Srovnávat pak **to nejdůležitější pro vedení konvenční války** – ekonomickou sílu (komparace v HDP) států NATO a Ruska je srovnávat Eifelovku s krabičkou sirek. I to je to nezpochybnitelné varování vyplývající z myšlenek a postulátů teoretického mága vedení válek – Carl von Clausewitze (jeho dílo znal jak Eisenhower, tak Stalin, tak Hitler). Nic se v této věci nezměnilo od jeho smrti. Nic.

Jen jedno, bohužel, dovoluji si proto tvrdit, že kdyby Rusko nedisponovalo atomovými zbraněmi – dnes by již ve své současné podobě – neexistovalo.

Kdo tu vládne na světě opravdu?

Nějaký miliardářský Bureš se svojí výrobou hnojiv v bývalé DDR, smradlavou Dezou ve Valmezu či výrobou salámů v Poličce? - anebo američtí a jiní dolaroví miliardáři, vlastníci nejsilnější lobby na světě – vojensko-průmyslový komplex? Přece utratit v Afganistanu více než 2 bilióny dolarů za 20

let - to je pro ně dobrý kšeft. Hoši vlastníci zbrojařské firmy – pochopitelně propojeni s loby bankovní, prostě musí štvát do lokálních válek, kdyby ne – ODBYT – ty jejich fabriky by neměly odbyt válečného železa – a to hoši miliardářští – nedopustí.

16/

Není úkolem tohoto textu vysvětlovat, dokazovat problém našeho bezcharakterního národa už od onoho neštěstí pro něj, které se odehrálo na Bílé hoře a poté na Staroměstském náměstí. Další ranou po staletích germanizace byl podpis Mnichovské dohody a tím – odevzdání se takřka bez výstřelu, zbaběle zloduchu lidských dějin. Od prvního českého krále Vratislava I. však květ českého národa krásněl a devatenáctým stoletím přežitím a upevněním, a tím, že se stala čeština plně dospělou – dokázal se český národ zařadit mezi národy světové – kontinuitou svého neměnného rodného území a přežitím češtiny až do 21. století.

Po roce 1990 pak trvalá hrdost na náš jazyk, mateřštinu (jen 6 světových řečí mělo celou bibli přeloženu do konce 15. století a čeština k nim přináležel, angličtina si ještě musela počkat na překlad; navíc je česká bible jediným prvotiskem slovanským), upadá každým rokem.

Řada Čechů dnes ani neví jakým klenotem mluví, jaké bohatství vlastníme jenom my, Češi.

Po vstupu do EU v květnu 2004 vinou referenda, kdy z celkového počtu (viz čísla bod 1/) voličů Česka **nehlasovala pro vstup** nadpoloviční většina voličů, marginalizace češtiny nastala v nebývalých rozměrech. Nápis v cizích řečech vidíme všude kolem sebe a to nejen v názvech cizích firem, ale i ryze zatím ještě českých, často úplně bezvýznamných, bezvýznamných tak, že právě jen označením v cizím jazyce chtějí tito Češi dokázat svou sílu a opodstatněnost své existence. Chyba lávky. Zvýšení své konkurenceschopnosti jim právě toto patolízalství nemůže přidat.

Chování našich politiků v Bruselu, jejich shrbenost a nesuverenita před lidmi, kteří v ničem nikdy nebyli lepší než my Češi, jen, že mluví řečí, kterou používá více miliónů lidí, je smutkem ve tvářích a důvodem očí pro pláč - nás vlastenců pozorujících i v tomto směru úpadek českého národa.

Dnes Češi ve své zemi (nic jiného totiž než svoji tisíciletou zemi a svoji mateřštinu nemáme) nejsou přijímáni do zaměstnání v mnoha firmách jenom proto, že neznají cizí řeč, která je po nich majiteli na území českého státu vyžadována. A český stát pro nemálo posic (a není to nutné) toto často požaduje také.

Myslíte, že toto všecko je obdobné v Německu, Francii, Španělsku, Itálii...?

Jen další střípek do mozaiky dnešní nesvrchovanosti českého státu.

17/

Ve svrchovaném státě jsou věci, majetek, které patří rodině, jednotlivci, další pak obci, kraji, státu, soukromým firmám, družstvům a církvím. Tak jako Národní divadlo je státem financováno, protože chceme i tento druh kulturního statku, tak stát vybírá od občanů zdravotní pojištění a nějakým způsobem přes zdravotní pojišťovny zabezpečuje systém zdravotnictví ve státě. Stát se nestará o výrobu a dostatek osobních aut, košil, šroubků nebo krémů na boty.

Pochopit však principy přirozeného monopolu, který úzce souvisí s konsekvencemi vyplývajícími z Krajíčkovy zákona, je už těžší, respektive jak se autor tohoto textu asi deset posledních let snaží vysvětlovat, velmi těžké. Neznamena to však, že diskuse i na toto téma dnešní veřejnoprávní média – zakážou.

Nerostné suroviny českého státu musí být ústavně v majetku českého státu a jejich těžba a následné využití musí být řízena tímto svým majitelem – řádným hospodářem tak, že ni jedna koruna z tohoto majetku nesmí směřovat mimo Českou republiku – a navíc nejenom mimo Českou republiku – nesmí směřovat do soukromých rukou (pokud si soukromník tuto surovinu – před její exploatací – od státu nezakoupí), proč – protože suroviny jsou v majetku občanů českého státu a ten se musí starat, aby tento majetek sloužil jen českým občanům.

Podobně s dalším přirozeným monopolem jímž je voda a hospodaření s ní. Zde konkurence rovněž není možná. Do baráku vždy povede jen jedna trubka s pitnou vodou a jedna tuto vodu znečištěnou bude odvádět pryč.

S elektrickými dráty do baráku je to velmi podobné, povede do něj vždy jen jeden drát nikoli 10 drátů z deseti elektráren v Česku, případně jedenáctý drát z elektrárny z Norska.

S teplovody je to pak úplně stejné jako s pitnou vodou.

Dosažení energetické soběstačnosti - tedy svrchovanosti, je pro ČR do budoucna strategický úkol - z nejdůležitějších. Proto samozřejmě diktát energetické politiky státu nevolených úředníků z Brusel je pro ČR do budoucna smrtící a z hlediska bezpečnosti, podřízenosti cizímu dispečinku, udělá z českého státu definitivně kolonii nadnárodních zájmových skupin.

Ne pseudoekologický diktát z EU, ale z konsekvencí Krajíčkovy zákona vyplývá kategoricky, že 21. a 22. století musí být pro národní hospodářství České republiky přechodem energetiky na zdroje nevyčerpatelné (Slunce není, jak tvrdí úředníci Bruselu obnovitelný zdroj energie – ale nevyčerpatelný, to je rozdíl) a z toho vyplývá do konce 21. století přechod na mobilitu elektrickou případně vodíkovou.

Bránit se dovozům jakýchkoli základních potřeb pro obyvatelstvo, které si dovedeme vyrobit, vypěstovat a vychovat sami, musí být kategorický imperativ pro strategii trvale udržitelného života české společnosti na svém historickém území.

Surovinová a energetická politika českého státu musí být proto jednoznačně založena, musí vyplývat neoddiskutovatelně z konsekvencí Krajíčkovy zákona a podnikání v této oblasti, jen v této oblasti, musí být ryze v českých rukách tak, aby případné zisky neplynuly ven ze státu. Rozhodování o energetické politice a surovinové politice státu musí vycházet jen z vůle lidu českého státu.

Zopakujme si jen, že lid České republiky jest jejich 8 300 000 voličů, lid České republiky nejsou obyvatelé Kambodže, Bolívie, Pakistanu či Montany, jsou to jen voliči českého státu. Bohužel to oni všichni do jednoho - neví.

18/

Vůle lidí na Zemi ke svobodnému cestování je odvěká, Schengenský prostor v rámci zemí EU dovoluje, umožňuje občanům ČR, pohybovat se v něm bez pasu, bez víz. Mnozí občané v ČR jsou dnes už alergičtí, na to, že by tato svoboda byla znemožněna, jejich otroctví nadnárodním zájmovým skupinám jim nebude vadit, dnes už mnohým nevádí, hlavně, že je jim umožněno v rámci většiny zemí Evropy volně cestovat.

Zopakujme znovu, že novou ústavou referendem přijatou, bude tato deklarovat svoji zahraniční politiku, jako politiku kategoricky neagresivní, naopak přátelskou ke všem zemím světa (a zase pro vysvětlenou – novou ústavu nebudu psát já, žádná firma, zločinecká politická strana, klan, mafie, vědecký ústav či nějaký génius – ale bude výsledkem dvouleté celonárodní veřejné diskuse o ní; tak jak dnes dostává z veřejnoprávních médií občan totalisticky denně už více než rok desetihodinové lekce o covidu – tak toto skončí a bude dostávat pětihodinové lekce, kterých se bude moci účastnit na téma – co to je ústava – a jakou si ji chceme vytvořit pro náš český stát, proč o ni musíme diskutovat).

Všichni naši sousedé, všechny státy světa, budou osloveny naší zemí, v této části naší zahraniční politiky, ve věci podpisu bilaterální dohody o vzájemném svobodném pohybu osob mezi dotčenými státy. Tato možná dvou – tříletá práce naší diplomacie, po našem vystoupení z EU bude daní za vypovězení práv vyplývajících dnes z Schengenské dohody. Ani naivně nemůžeme předpokládat či odhadovat do budoucna, že by takovouto dohodu, která bezproblémově nahradí Schengenské bezprizorní cestování - některá země s českým státem nechtěla ratifikovat.

Házením klacků pod nohy takovýmto bilaterálním dohodám či bruselsko-byrokratickými průtahy a úřední neschopností, by tím jen EU dokázala současný diktát a faktickou nedemokratičnost svých struktur.

Nebo by snad Němci (dyť oni přeci dnes zvládnou vpouštět si do vlasti – kohokoli odkudkoli) nechtěli pouštět do své země své tisícileté sousedy – aby si Češi mohli prohlédnout zbylé autentické německé památky UNESCO a další rarity velké germánské země či by snad chtěli zakazovat Němcům podnikat s Čechy, kteří předloží pro Němce konkurenční produkt či službu?

Jenom a jenom na základě toho, že by Češi v referendu rozhodli o tom, že z EU vystoupí?

To by přec byla faux pas.

Tomu nemůže nikdo věřit.

Z historie lidstva jsme si však vědomi toho, že žádný klad, positivum v životě člověka či společnosti - není bez protikladu.

Český stát si do budoucna musí chránit své (teorii globálního státu v tomto textu nebudeme vůbec rozvíjet) historické hranice a to na všech jeho silničních a železničních vstupech. To se dnes neděje a je jen další chybou a kardinálním nedostatkem dnes platné ústavy, že takovýto bazální imperativ každého suverénního státu – **naše ústava neobsahuje**. Celní a hraniční kontrola musí být na hranicích státu obnovena. To však vůbec neznamená – kontroly kolon osobních automobilů a kamionů na hranicích. V České republice zbyli, dožívají ještě hraniční policisté a celníci, kteří svým bystrým okem, opravdovou neokázalou profesionalitou, svými desetiletými zkušenostmi na přechodem – dovedou dost dobře odhadnout, kdo se k nám jede podívat na Hlubokou nebo kutnohorskou Barboru; dožívají profici, kteří dovedou odhadnout zdali v tisícovkách kamionů (do budoucna jich nesmí přibývat; a nebude) proudících k nám či námi jen projíždějící – veze řidič cukr z Reunionu, boty z Kambodže, česnek z Číny... a nebo přiběhlíky natlačené v neklimatizovaném kontejneru ze Somálska neb Jižního Súdánu. Tyto své zkušenosti tito naši staří mazáci naučí rádi, zaučí rádi nové mladé hraničáře.

Jedině Pan volič České republiky musí rozhodnout o tom, zdali bude chtít otevřít dveře do svého bytu každému a pro cokoli či bude-li chtít svoji hranici, ložnici a spíž, mít chráněnou českým státem. Nakonec, dnes v srpnu roku 2021, můžeme s klidným a čistým svědomím konstatovat, že excesy s českými turisty z devadesátých let - pominuly. Češi se dnes v cizině chovají velmi podobně jako občané všech těch zemí - které Češi navštěvují. Přestože jistě neexistují přesné statistiky, mohu si zde dovolit jistě konstatovat, že krádeň v obchodech v cizině dnes v prospěch Čechů, není nijak dramatické.

Z hlediska zločinců nebo dokonce teroristických deliktů, natož tak organizovaného zločinu - pro nás platí a jistě platit bude – nikdo na světě se Čechů obávat v cizině nemusí.

Takže neexistuje racionální důvod, pro který by během krátké doby zrušení Schengenského prostoru pro ČR vznikl pro Čechy nějaký nepřekonatelný problém.

O liberalismu věty ještě přijdou, ale lidi to prostě musí vědět (taky proto dvouletá veřejná diskuse o podstatě a textu nové ústavy Česka, definující ve státě přímou demokracii) - co je nejdůležitější pro stát – proč stát funguje – proč ho všichni chceme a potřebujeme - nic není důležitější (pochopitelně pokud stát existuje - pokud žijeme v míru) – **není nic důležitějšího než spravedlnost.**

Ta je nad svobodou jednotlivce, jestliže dosáhneme ústavou (a ničím jiným to dosáhnout nelze) existence spravedlivého státu – budeme žít ve svobodě. Nikoli svoboda, ale spravedlnost je tím hlavním, co občané kvitují, **co jim činí pocit spokojenosti.**

Musíme si uvědomit, ujasnit a potvrdit si – velké většině obyvatel Česka je úplně u šípku, že mají možnost volně cestovat v zemích EU. Smyslem života není cestovat, ale sloužit (nejen sobě a své rodině) – pracovat.

Bezvízové cestování mezi zeměmi si svrchované Česko domluví se všemi zeměmi, které se ujistí o tom, že Česko není jejich nepřítelem. A toto bude mít svrchované Česko deklarováno svou Ústavou - chceme žít v přátelství se všemi zeměmi světa a o toto recipročně laskavě požádáme všechny státy (navíc – vůbec nám nejde v námi chápané svobodě, jen o jakési cestování – po části starého kontinentu). Pro lidstvo, jeho přežití není nic důležitějšího než trvalý mír.

Americký filosof 19. století Ralph Waldo Emerson, ovšem napsal již tehdá:

Nynější demokracie nemá nic společného s demokratickými principy. Je proniknuta obchodnickým duchem a předurčena k zániku.

Aby zánik nenastal a nebyly tak nastoleny režimy známé z 20. století, měli bychom se naučit a pochopit - co to je opravdová demokracie – přímá.

My, Češi, referendem přijatou ústavou chceme popřít tuto vizi zániku.

19/

Každý občan ČR najde na EU chlup negativa, i ti největší eurohujerši, byť to pro ně není ještě důvod pro aktivní vystupování proti našemu členství v EU.

Jedním z nejdůležitějších a nejzávažnějších problémů vzniklých – umožněných existencí EU – jsou **dotace**.

Rozpočet EU jak známo je složen z příspěvků jednotlivých členských států. Výdajová část rozpočtu pak po nejrůznějších zákulisních (o kterých nemáme špetku informací) jednáních (plénům parlamentu EU o rozpočtu a jeho tvorbě bezprostředně - tak jako sněmovna českého parlamentu o českém rozpočtu – nerozhoduje) rozděluje peníze do jednotlivých členských zemí, na jednotlivé obory výdajové či segmenty civilizované společnosti.

Formou dotací pak ČR získává z rozpočtu EU od roku 2004 zatím víc než do tohoto rozpočtu posílá. Tento systém bohatým brát a relativně chudším přispívat – nemá v historii lidstva obdoby. Učí chudé a méně schopné - spoléhat se na dotace – a to dlouhodobě.

Jestliže na druhé straně jeden ze základních principů společné existence různorodých států – národů (drtivá většina států EU jsou státy národní) v EU - má být postavena na volném pohybu zboží, kapitálu a osob, dotace jsou přímo flagrantním - doočíbijícím porušením všeho toho co ekonomové nazývají jako svobodné tržní hospodářství, volná soutěž podnikatelských subjektů.

Příklad Francie se svou zemědělskou politikou je přímo výsměchem svobodné konkurenceschopnosti v živočišné a rostlinné produkci. Nejen dotace zpětně plynoucí z příspěvků Francie do rozpočtu EU, ale samotná zemědělská politika francouzského státu je paranoidním výkřikem nějaké liberální politiky v zemědělství.

Česká republika tak – zůstane-li v EU, nikdy nedosáhne soběstačnosti v produkci základních potravin pro své obyvatele. Čeští zemědělci ve srovnání se zemědělci z bohatších zemí EU, nemají šanci konkurovat brutálně dotovaným zemědělcům ze zemí jádra (zakládající členové) EU.

To byl příklad jen z jednoho oboru, sektoru národního hospodářství – každé země na světě – byť ovšem zemědělské dotace právě tvoří markantní část celkové výdajové části rozpočtu EU.

Vůbec přirozeně nejde jen o dotace do zemědělství, jde o podstatu. Tou je ona dotační politika EU naprosto popírájící jakýsi vysněný svobodný trh. Naším vystoupením z EU, musíme říct NE – dotacím. Nikoli, že chceme víc pro sebe z rozpočtu EU – ale, že nechceme nic a EU v nynější podobě také samozřejmě nic nepošleme (prvních deset let našeho členství plynulo z EU do příjmové části státního rozpočtu zhruba 2% z českého rozpočtu – příjmů, protože se operuje vždy jen z částkou sumarizační - sedmi či pětiletou – nejde o nic jiného než o demagogii z řad eurohujerů; plus nebo minus dvě procenta – u českého rozpočtu není nic mimořádného; navíc v roce 2021 – kdy zločinecká vláda - parlament ČR, chystá pro rok 2022 astronomický schodek českého státního rozpočtu, částku raději ani uvádět nebudeme).

Národní hospodářství ČR musíme budovat otevřené, ale uzavřené jakémukoli zboží a službám s dumpingovými cenami – z jakékoli země světa. A to včetně odmítnutí nejen ekonomické malverzace cen importovaných dotovaných výrobků, ale rovněž produktů vyráběných ve srovnání s Českou republikou v naprosto nevyhovujících provozech z hlediska hygienických, požárních, ekologických, z hlediska nerespektování našich vysokých požadavků na dodržování bezpečnosti práce a respektování humánních zvyků všech zaměstnanců. Nikoli pak v poslední řadě – naše odmítnutí musí být kategorické - importu výrobků do ČR, při kterých byla použita či existují oprávněná podezření, **že na těchto importovaných výrobcích se podílela – dětská práce**.

Protože jsme dosud nenašli v historii lidstva podvodnější systém - žádný dosud známý –ismus toto korumpování států, umělé držení zcela nesourodých národních hospodářství v jakési optimistické, utopistické pospolitosti – nemůžeme nazvat jinak tento systém prozatímně než – korumpokracií. Jde o zoficiálnění korupce států hrstkami nevolených bruselských byrokratů (existuje legitimní otázka – jsou-li na světě v nějakém státě úředníci lépe placeni než v tomto bruselském doupěti, tito hemživí tvorové se nikdy dobrovolně nevzdají svých apanáží; ty příjmy jsou tak nemožné, že je neprofesionální, neodborné – se nebavit a neanalyzovat stav korupce, který se týká, každého EU-úředníka v Bruselu, každého europoslance, každého člena Evropské komise) nenesoucích žádnou politickou, morální odpovědnost za přelévání miliardových částek napříč bankovními systémy Evropy.

Tento nově vymyšlený systém korupce, systém režimu států - nemá nic společného s kapitalismem, natož tak s demokracií.

20/

Za posledních 1000 let, u některých národů ještě déle, se v Evropě vytvořil takový stav, že zde máme několik desítek národních států a věříme, že apokalypsa III. světové války nebude a tyto naše domovy, naše vlasti budou již trvalé a neměnné.

Co vlastníme – své území, historické území, kde se Češi vyvíjejí nepřetržitě trvale a jenom zde po staletí, tisíc let. Za ta staletí, literaturou, ústním podáním, tradicí, zvyky a prostě našim trvalým lidským susedstvím, vlastníme jenom my Češi – svoji řeč. Je to řeč, která se může pochlubit světovou velikostí (byť jí mluví jen hrstka lidí z oněch už skoro 8 miliard obyvatel Země) neb do konce 15. století byla celá bible přeložena z originálních jazyků jen do 6 jazyků novodobých - a čeština je mezi nimi (angličtina ne).

A co máme kromě našeho území a mateřštiny.

Jakýmsi až zázračným snad způsobem si držíme už více než sto let jednu národní měnu – naši korunu. Netřeba finančnický, ekonomický vysvětlovat, že si ji i tiskneme a relativně přiměřeně nežijeme na dluh. Bohužel zločiny, které jsou spojeny částečně jistou nemocí, způsobily, že dnes s 2 a půl biliónovým státním dluhem se i přes vlastní měnu dostáváme pod kuratelu zločineckých organizací, kterým se říká – banky.

Přijetím jakési zatím nedefinovatelné politiky - ekonomicky naprosto neopodstatněné společné měny uvnitř států EU, Česká republika definitivně (samozřejmě budoucí války či revoluce jsou schopny vyřešit změnit – cokoli – ale toto nechceme, nechceme násilná revoluční řešení) ztratí kontrolu nad svým národním hospodářstvím.

Přestane definitivně být svrchovaným státem.

Staneme se napořád kolonií nadnárodních zájmových skupin (z nichž banky jsou na vrcholu této pyramidy monopolů a oligopolů). Občané ČR budou jen otroci bruselské byrokratické smečky novodobých nevolených vládců, pro které současnost zatím nevynalezla jméno.

Všechny v historii lidstva zatím známé -ismy svou krutostí, nehumánností, rafinovaností, podlostí, nedemokratičností, se nemohou srovnat s tím co salámovou metodou, prolhanou politickou korektností tvoří a vytváří lidské kreatury, zcela průměrná až podprůměrná lidská individua v Bruselu a pochopitelně tyto kreatury vodící loutkoherci.

Vyměnit společnou měnu za dnešní stav, s její domnělou výhodou nepřepočítávání národních měn - za svrchovanost národního hospodářství a celého sociálního systému českého státu, je přirozeně hazard s budoucností a existencí českého národního státu.

Legitimní otázkou tady musí být – pokud je to tak výhodné – proč člověk na Zemi za těch tisíc posledních let nepřišel na to, že by měna mohla být pro těch cca 200 dnešních států na Zemi - jenom jedna ?

Proč se o tom v OSN nikdy nikdo ani nepokusil špitnout?

Státní národní měna je výsostný majetát svrchovaného státu. Suverénní entita umožňující samostatnému státu řídit si své národní hospodářství - ku prospěchu všech obyvatel státu.

Bez ovládní národní měny je stát ovládn jinými.

Co nás Čechy spojuje – nic jenom náš jazyk, území, historie a měna. Dokonce už i přepisování našich dějin se začíná dít – nepřekvapuje, že výsostně jenom mladými, nevíme kým placenými – Neznámými.

Ztratíme-li cokoli z toho jediného co máme jenom my – český národ zanikne.

Je to argument – že jsme se zavázali vstupem do EU – přijmout společnou měnu, a tak činit tedy musíme? Je? Jaké informace měli voliči České republiky o tom, co to je společná měna – kdo jim tehdy řekl – že za vstup do společné měnové unie – budeme platit? Kdo jim to v roce 2003 řekl? Nikdo jim to přirozeně neřekl – situace rozvratu měny a zločinné, bezskrupulózní zadlužování unijních států - taky díky existenci společné měny, z tohoto podvodného aparátu banky vytvořily prostředí naprosto odporující jakýmkoli morálním zábránám. Morálním zábránám, o které se bankovní majitelé, světoví podvodníci – vůbec nezajímají.

Z informacemi, které dnes lidi v Česku mají o EURU – jak by asi dopadlo ono pomatené referendum, které tehdy v roce 2003 bylo. Jak by asi dopadlo, kdyby Češi věděli, že budou platit za to – že budou mít jakousi umělou společnou měnu a ztratí tím napořád rozhodování o své měnové politice.

Takže tento argument eurohujerů je klasický příklad profesionální demagogie.

Tímto těmto unijním patolízalům však jenom napovídám – nepoužívejte tento argument jako náš závazek ke vstupu do měnové unie – okamžitě jest možno namítnouti totiž – jak by asi referendum dopadlo, kdyby tehdejší čeští unijní nobsledi (ale ani oni to tehdy nevěděli) přiznali – ano budeme mít společnou měnu, popřeme svou historickou korunu – ale tvrdě, velmi tvrdě zato budeme muset dopředu zaplatit...

21/

My, Zemi potřebujeme každou vteřinu svého lidského života a proto musíme vědět, že Země – když tu na ní hemžit se nebude ani jeden Homo sapiens - nic ji to nebude vadit – se vším tím nekonečným dobyt看em a zelení bude existovat dál – nepotřebujice více člověka. Země nepotřebuje živočicha člověka.

Podřizujmež se proto chodu Země v jejím časoprostoru vesmíru a galaxií a respektujme jediné jisté - že se točí.

Poledne je u nás polovinou dne a proto argumentovat lidským nekonečně bezvýznamným, zcela nesvéprávným výmyslem - nějakým podzimním, zimním či jakým časem – je nesmysl. Den má a bude mít 24 hodin a člověk s tím nic nenadělá – bude-li si vymýšlet svým mozečkem jakékoli jeho prodloužení či...

Nedohoda v této věci v rámci zemí EU v roce 2021, pro svébytný svrchovaný samostatný český stát, nesmí být do budoucna argumentem zachování nepřirozeného denního chodu hodin.

22/

EU tlačí do hlav všem obyvatelům zemí EU systém, který buduje, který je režimem EU. Liberální demokracie.

Člověk na Zemi po svém narození má práva a povinnosti (o těch je v EU zakázáno hovořit a přednášet) definovaná v ústavě státu, ke kterému přináleží (nutno doplnit, že mnohé státy na Zemi žádnou ústavu ani výsostný právní kodex jako např. UK a Izrael – nemají; tyto státy práva a povinnosti svých obyvatel neřeší, jejich úroveň civilizace nepokročila ještě na úroveň všech evropských států).

Ústavodárný proces - na rozdíl od procesu legislativního – zákonodárného, jest jednorázovým aktem, ve kterém by lid státu měl schválit svou základní listinu – společenskou smlouvu, které říkáme ústava - v níž si definuje všechny věci, které si do ústavy vložit chce. Stane-li se pak tento

text **schválený masivní většinou voličů ve státě** – je lidem státu ctěn, stát je jimi respektován, všemi schopnostmi každého jednotlivce hájen a uznáván.

Toto vše v naší vlasti dnes neexistuje.

V Česku, bohužel, 172 členů ČNR 16. a 17. prosince roku 1992, bez jakékoli diskuse s lidem (z červnových voleb roku 1992 neměla žádná strana mandát od lidu k tomu, aby rozbila stát a přijala ústavu státu nového), kabinetními, kuloárními a hospodskými (viz Havel týden před uvedeným datem v lánské hospodě) debatami schválilo ústavu, která platí dodnes. Nešlo tedy o ústavodárný proces, naopak s tehdy platnou ústavou tato – opět, bohužel, také z důvodů štěpení původního státu – tato huráakce – tento proces, byl dokonce neústavní, natož tak demokratickým ústavodárným aktem.

Jářku, i tak, v dnešní ústavě (1/1993Sb.) slovo liberalismus či liberální není.

Čeští novináři (oficiální hlavní proud), pak protěžují a glorifikují liberální demokracii denně ve svých větech.

Nemají k tomu právo.

Odpůrci odchodu ČR z EU a NATO pak tvrdí také, že volby (referendum) jsou nebezpečné, protože volí (rozhodují) i nevzdělaní lidé. Tito představitelé pražské kavárny se pouštějí takovými vyjádřeními na velmi, velmi tenký led – který může znamenat odchod od demokracie – kam - to zatím nikdo, bohudíky, neříká.

Demokracie totiž není vláda menšin, vláda nikým nevolených úředníků či nevládních organizací.

Toto vše jsme v době referenda o vstupu republiky do EU nevěděli, nevěděli jsme, zčásti pochopitelně, jak neblahým – nedemokratickým směrem EU vyrazí.

Co to je vlastně ten liberalismus – myslí si snad někdo, že je definován všude na světě – stejně?

Nebo konzervatismus – čeští konzervativci jsou tak konzervativní, že cítí současnou českou ústavu tak, že by se neměla měnit – na ústavu se přeci nesahá (o tom jak vznikla ta naše, odmítají mluvit).

A kdo je konzervativce v Rusku – ten, který chce konzervovat carismus, bolševismus – nebo Jelcinovu rozkrádačku a vraždění za účelem privatizace národního majetku?

Anebo jak se dívají na definici liberalismu tři první a poslední politologové na Jamajce, Kostarice či Paraguay-i? - přesněji řečeno jak si tuto definici vykládají obyvatelé právě kupříkladu v těchto amerických státech?

Pozor, pozor, vy čeští mudrcové tyto totiž politické, politologické pojmy, jisté určení pro 8 miliard obyvatel Země - mají stěží.

Pravdu jen hledat musíme po věky.

Spravedlnost – definovat si demokraticky na Zemi hledat musíme, Bůh nám ji prstem, svým hlasitým slovem všem slyšitelným, neukáže a spravedlnost jen pro jednoho není spravedlností.

Tu spravedlnost – demokratickou si – chceme-li ji – musíme dát řádným ústavodárným procesem, dvouletou veřejnou diskusí o nové ústavě. To bude lidmi definovaná pravda českého státu, českého národa – Ústava = Občanská bible, pro všechny český lid. To je přesně to, o co se pak může národ opřít - čemu bude věřit.

Pravdy z Bruselu nebudou z podstaty věci vnímány pozitivně většinou národa. A nejsou.

Současná ústava vůbec stát nedefinuje – jen jeho tři základní pilíře – instituty. Jak má fungovat národní hospodářství, rodina, obec, kraj, české vojsko, provázanost mezi policií, soudy a státním zastupitelstvím, důchodový, zdravotní a školský systém, systém imigrace; nic, toto vše v naší ústavě chybí – včetně definování státních hranic a k čemu je máme (prosím, případně nemnohé čtenáře tohoto textu došli-li až sem – a začne jim tak tikat obočí nebo dokonce mrskat, prosím vás, uklidněte se, nejdřív tím, že si přečtete český překlad švýcarské ústavy, abyste měli páru o tom, jak má ústava vypadat – pak teprve vydechněte, naberte dech a – řečněte).

Pak po roce 1993, včetně toho roku, díky nedbale, nedemokraticky sestavené české ústavě, se všechny tyto a mnoho dalších sfér života společnosti dostaly pouze a jen do rozhodování politickým

stranám. Protože jim to dnes česká ústava umožňuje = partajokracie, nikoli demokracie, natož tak přímá.

Ústavodárný proces musí zahrnout opětovné posouzení všech mezinárodních smluv bilaterálních i multilaterálních.

Demokracie má mnoho definicí, ale také tu nejznámější – vláda lidu, jde o diktaturu většiny. Tak jako je to v Česku samozřejmé již od roku 1993 ve všech jejich obcích – zastupitelstvech a jejich radách, tak jako je tomu v Česku ve všech krajských zastupitelstvech a jejich radách.

Rozhoduje vždy a ve všem nadpoloviční většina.

Že toto samozřejmé pro všechny zastupitele v České republice, neplatí podle článku 39 platné ústavy pro český parlament, je jen dalším důkazem zločinného režimu, který v Česku i od roku 1993, vládne.

Demokracie z podstaty své existence od občanských fór v řeckých agorách, odmítá diktát menšin. EU dnes naopak pod závojem jakési ideální liberální demokracie salámovou metodou diktaturu menšin zavádí. Důkaz z poslední doby - v červenci 2021 evropská komise zahájila řízení proti Maďarsku a Polsku (dohromady v nich žije necelých 50 000 000 obyvatel) kvůli omezování práv sexuálních menšin; otázka také zní – na základě jakého morálního právo si to komise dovoluje? Ústava České republiky nehovoří, její duch není postaven na jakési liberální demokracii.

Pokud zůstaneme členy EU - tato organizace nikdy nedovolí České republice – jejímu lidu ústavodárný proces naznačený v tomto textu.

Závěr

Jsem sám háklivý na to, když někdo mluví a píše i v plurálu - já zde výjimečně střídám svá vyjádření z titulu, že JÁ něco tvrdím, ale prokluzuje my, jak vidíte i vyjádření, že my ..., to si přeci nemohu dovolit, že, praví pražský kavárenský užvaněný povaleč. Můžu – jistě víte o tom, že 2. července 2021 podepsalo 16 lídrů politických stran ze 14 zemí EU Společnou deklaraci o budoucnosti EU. Text, který upozorňuje na špatnou cestu dnešní EU, v její čím dál větší snaze o federalisaci a likvidaci tradičních židovsko-křesťanských hodnot. Dámy a pánové – v žádném případě nejsem se svými názory a tvrzeními – osamocen.

Vím, my víme, že je u nás dnes už velká skupina lidí, pro které EU a NATO je novodobé božstvo, na které si nenechají sáhnout. Tudíž jakékoli argumenty pro vystoupení ČR z EU a NATO neberou a výše položené věty nebudou číst, natož se nad nimi zamýšlet.

Vím to. Mohu k tomuto zopakovat jen větu francouzského spisovatele a lékaře Louis Ferdinanda Céline: *Myšlenková neschopnost odsuzuje některé k tomu, aby nenáviděli bez jakékoli přesnosti.*

A není to zajímavé, že jde většinou o mladší spoluobčany - dejme tomu do 40 – 45 let?

Třicet roků na tom totiž dnešní režim intenzivně pracuje - žádnou vizi, ideologii státu nemá.

Režim - přímá demokracie – je ideologie státu.

Až můj šestiletý vnuk Filipek za 50 roků řekne – můj dědík – byl to ale génius, že; anebo mě taky možná pošle někam. Až to, **až TO pak bude ta pravda** - nikoli odsudky či paranoidní slovní zvuky současných odpůrců odchodu ČR z EU a NATO na mou adresu.

Musíme mít kuráž do poslední chvíle úmrtí členů mé generace – říkat mladým, mladším – že cesta, kterou jdeme po XI/89, není cesta udržitelná pro náš národ a další existenci svrchovaného českého státu.

srpen, 2021

Radoslav Štědroň